

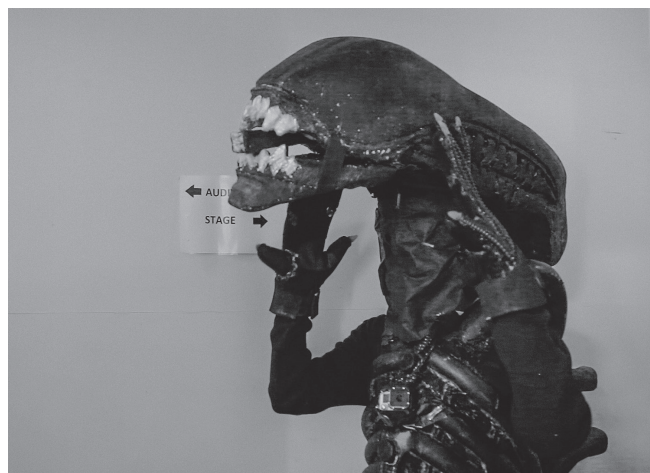
V dvorani te vsi slišijo kričati ... od smeha

IGOR HARB

Osmi potnik na odru (Alien on Stage, 2020, Lucy Harvey in Danielle Kummer) je dokumentarni film o zagrizeni amaterski gledališki skupini lokalnega avtobusnega podjetja z juga Anglije, ki se odloči postaviti na oder predelavo filma **Osmi potnik** (Alien, 1979, Ridley Scott) in pri tem ogreje srca mnogih oboževalcev. Film je premišljeno zgrajen, režiserki pa skozi posnetke vadb, intervjujev in na koncu še odzivov občinstva zgradita trden dramaturški lok, ki prepriča.

Film se začne s predstavitev skupine in njihovih vlog, razlogi za izbor *Osmega potnika* za božično predstavo in reševanjem tehničnih težav pri scenski postavitvi. Prva prelomnica je premiera, ki pa se izkaže za klavrno razočaranje, saj njihovih someščanov *Osmi potnik* ne privabi na božično predstavo. A eno od ponovitev obiščeta mladi filmarki Lucy Harvey in Danielle Kummer, ki ju predstava očara; ne le očara, navdihne ju, da soustanovita klub oboževalcev in ekipi predlagata, da posnameta pričujoči dokumentarec. Glavni fokus tega nato postanejo priprave na novo premiero na londonskem West Endu, ki jo organizira klub oboževalcev, ter preskok v razmišljanju, ki ga mora narediti gledališka skupina za ta korak. Vsak med njimi namreč to počne ob službi in družinskih obveznostih (čeprav je velik del ekipe tudi v sorodu), kar prinaša različne stopnje zavzetosti; tako denimo igralec, ki upodablja Parkerja (v filmu Yaphet Kotto), nima časa ali energije, da bi se naučil vse dialoge, kar predstavlja izdatno obremenitev za prišepetovalko.

Film je prvenstveno vzpostavljen na pristnih medsebojnih odnosih ekipe in kreativnih pristopih, ki jih ubirajo pri prenosu filmskega materiala na oder. Pri tem sta se režiserki kot oboževalki predstave hitro zlili z ekipo in z izjemo razlag v kamero njune prisotnosti sploh ni zaznati. Tako



Osmi potnik na odru (2020)

gledalec dobi občutek vpletenosti v dogajanje in tovarštva s produkcijsko ekipo ter igralci, ki nenehno presenečajo s predanostjo svojemu hobiju, pripravljenostjo za žongliranje z drugimi obveznostmi in na tehnični strani tudi s kreativnostjo scenskih rešitev (primer: ksenomorfa, ki se prebije iz Kanovega – v filmu John Hurt – trebuha in odbrzi čez sobo, so upravljali z dvema ribiškima palicama). Tako občasno člani ekipe celo predstavijo osnovna navodila za kostume in posebne učinke, a ti vložki služijo predvsem seznanitvi z ljudmi. Srce vsakega tovrstnega pogovora je v njihovem odnosu do *Osmega potnika*, pri čemer je za nekatere to njihov najljubši film, za druge pa zgolj še ena predstava, a družji jih ljubezen do teatra. In teatralnega.

Zaključek filma je tako londonska premiera in negotovost, ki jo ekipa čuti pred odhodom na oder. Bojijo se, da jih publika ne bo razumela ali da bodo celo užalili oboževalce filma s svojim amaterskim pristopom. Že po nekaj minutah postane jasno, da so njihovi strahovi neutemeljeni, saj so dvorano napolnili navdušenci nad filmom, ki ga imajo priložnost prvič videti v povsem novi luči. In ob posebej kreativnih odločitvah in smelih pristopih je veliko smeha – in prav nič posmeha – ter bučnih aplavzov. Skozi angažiran pristop obeh avtoric film tako preseže osrednji cilj dokumentiranja dogodka: skupaj s predstavo postane poklon prelomnemu filmu in kulturnemu fenomenu ter njegovim oboževalcem, ki so pripravljeni nove interpretacije sprejeti z odprtim srcem. ■